

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/43/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117211542
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:6117211542.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a členiek senátu Mgr. Zuzany Hartelovej a Mgr. Anny Mihálikovej v právnom spore žalobcu: ORVITAS, s. r. o., so sídlom Dolný Kubín, ul. Obrancov mieru č. 1803, IČO: 44 453 493, zastúpeného splnomocneným zástupcom Advokátska kancelária Kováčik Legal, s.r.o., so sídlom Dolný Kubín, ul. Radlinského č. 1729, IČO: 47 238 429, proti žalovanej: O. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom R. Z. č. XXX, zastúpenej splnomocneným zástupcom JUDr. Jánom Sitarčíkom, advokátom, so sídlom U. ul. W. C. č. XX., o zaplatenie sumy 1.116 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 6Csp/45/2017-427 zo dňa 14. novembra 2018, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu vo výrokoch I. a III. potvrdzuje.

Vo výroku II. zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

Žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Dolný Kubín rozsudkom č. k. 6Csp/45/2017-427 zo dňa 14.11. 2018 rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 755,89 eur s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 284,94 eur od 21.07.2016 do zaplatenia, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 284,95 eur od 21.08.2016 do zaplatenia a s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 186 eur od 06.10.2016 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol (výrok II.). Žalovanú zaviazal nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 35,24 % (výrok III.).

Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca žiadal uložiť žalovanej zaplatiť sumu 1.116 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 465 eur od 16.07.2016 do zaplatenia, taktiež zo sumy 465 eur od 16.08.2016 do zaplatenia a napokon zo sumy 186 eur od 13.09.2016 do zaplatenia z titulu nezaplatenia nájmu.

Dokazovaním bolo zistené, že dňa 14.10.2013 strany sporu uzavreli zmluvu o nájme bytových priestorov podľa § 663 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktorej predmetom bol nájom zariadeného 3-izbového bytu za účelom bývania. Nájom bol dohodnutý na dobu určitú od 14.10.2013 do 30.10.2014 s tým, že v prípade že žiadna zo zmluvných strán v lehote do 60 kalendárnych dní pred skončením nájmomného vzťahu nedoručí druhej zmluvnej strane písomné oznámenie o svojom záujme na ukončení tejto zmluvy, predlžuje sa táto zmluva za rovnakých zmluvných podmienok vždy o 12 mesiacov. Nájomné bolo v zmluve dohodnuté ako ročné vo výške 4.980 eur, a to v splátkach splatných po 415 eur mesačne dopredu vždy do 15. dňa mesiaca. Súčasne bolo v zmluve dohodnuté, že mesačné zálohy za poskytované služby (odber elektrickej energie, odber vody a plynu) predstavujú ročne sumu 600 eur, pričom mesačné zálohy 50 eur sú splatné spoločne s nájmom. Dňa 27.08.2015 strany sporu uzavreli k zmluve dodatok č. 1, ktorým sa zmenila splatnosť mesačných splátok nájmomného vo výške 415 eur dopredu vždy do 20. dňa príslušného mesiaca a súčasne bolo doplnené, že vo výške nájmomného sú zahrnuté služby za plyn,

vodné, stočné, internet a káblová televízia a mesačné zálohy vo výške 50 eur splatné spolu s nájomným sú zálohami na odber elektrickej energie. Listom zo dňa 18.04.2016 žalovaná nájom vypovedala v trojmesačnej lehote s tým, že táto začne plynúť dňom 01.05.2016 a nájom skončí 01.08.2016. Žalobca túto výpoveď a skončenie nájmu ku dňu 01.08.2016 listom zo dňa 22.04.2016 akceptoval. Tieto dva jednostranné právne úkony súd posúdil ako písomnú dohodu zmluvných strán o skončení nájomnej zmluvy, ktorý spôsob skončenia nájmu bol v zmluve, v znení jej dodatku, dohodnutý v čl. VIII ods. 1 písm. b). Dňa 01.07.2016 žalobca vystavil žalovanej faktúru č. 2016037 na sumu 465 eur pozostávajúcu z nájmu 415 eur a energií v sume 50 eur, ktorej splatnosť určil na 15.07.2016. Listom zo dňa 26.07.2016 žalovaná požiadala o zmenu termínu skončenia nájomnej zmluvy ku dňu 15.08.2016 alebo 31.08.2016, pričom žalobca listom zo dňa 27.07.2016 súhlasil s predĺžením lehoty do 31.08.2016. Súd tieto dva jednostranné právne úkony posúdil ako dohodu o zmene dohody o skončení nájomnej zmluvy, a to pokiaľ ide o termín jej skončenia, namiesto 01.08.2016, do 31.08.2016. Dňa 01.08.2016 žalobca vystavil žalovanej faktúru č. 2016045 na sumu 465 eur pozostávajúcu z nájmu 415 eur a energií v sume 50 eur, ktorej splatnosť určil na 15.08.2016. Dňa 01.09.2016 žalobca vystavil žalovanej faktúru č. 2016055 na sumu 186 eur pozostávajúcu z nájmu 166 eur a energií v sume 20 eur, ktorej splatnosť určil na 12.09.2016. Z výpovede žalobcu na pojednávaní dňa 10.08.2017 vyplýva, že žalovaná sa napriek tomu, že skončenie nájomnej zmluvy bolo dohodnuté ku dňu 31.08.2016, z bytu sa vysťahovala až 15.09.2016. V rámci odvolania proti rozsudku prvom poradí, ktorým bol uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 8Co/62/2018-250 zo dňa 25.04.2018 v napadnutej časti zrušený a vec mu vrátená na ďalšie konanie, žalovaná namietala, že nájomnú zmluvu zo dňa 14.10.2013 nepodpisovala v tom čase jediná konateľka žalobcu Anna Záhová, ale M. O. vo funkcii riaditeľa a im nebol predložený mandát alebo plná moc na M. O.. Na základe žalobcom predloženého generálneho plnomocenstva zo dňa 19.11.2008 a osvedčovacej doložky na tomto splnomocnení súd konštatoval, že ak nájomnú zmluvu zo dňa 14.10.2013 za žalobcu uzavieral M. O., namiesto jeho konateľky Anny Záňovej, tak ju uzavierala k tomu (splnomocnením) oprávnená osoba. Súčasne, ako žalobca preukázal, M. O. od 01.06.2013 pracoval v spoločnosti žalobcu ako riaditeľ spoločnosti (pracovná zmluva na čl. 266 spisu), pričom vychádzajúc z ust. § 15 ods. 1 Obchodného zákonníka mal aj zákonné splnomocnenie na všetky úkony, ku ktorým obvykle dochádza pri činnosti, ktorou bol poverený a ktorou bola v zmysle pracovnej zmluvy organizácia a riadenie spoločnosti. Každopádne je tiež nepochybné, že predmet sporu sa týka obdobia júl až september 2016, pričom žalovaná uzavrela dodatok č. 1 k nájomnej zmluve už s terajším konateľom žalobcu (dňa 27.08.2015), pričom v tomto dodatku bola dojednaná výška ročného nájomného v sume 4.980 eur, ktoré bude platné v splátkach po 415 eur s tým, že vo výške nájomného sú zahrnuté služby za plyn, vodné a stočné, internet a káblovú televíziu a pokiaľ ide o elektrickú energiu bolo dohodnuté, že žalovaná bude platiť na mesačné zálohy za odber tejto energie vo výške 50 eur, splatné spoločne s nájomom, t.j. vždy do 20. dňa príslušného mesiaca.

Žalovaná v konaní namietala, že nájom za mesiace júl a august (aj jún) 2016 zaplatila v rámci platby vo výške 1.104,56 eur. K odporu proti platobnému rozkazu (č.l. 46 spisu) priložila svoj list, v ktorom uvádza, že pokiaľ ide o faktúru č. 2016037 (júl) tak ju uhradila dňa 13.08.2016 v sume 400 eur a pokiaľ ide o faktúru č. 2016045 (august) uhradila dňa 13.08.2016 sumu 304 eur, teda má doplatiť za august 96 eur s tým, že platbu v sume 186 eur za september (186 eur) zaplatí v najbližších dňoch.

Na základe uvedeného súd konštatoval, že žalovaná potvrdila, že za užívanie bytu v období od 01.09.2016 do 15.09.2016 žalobcovi nezaplatila a hoci uviedla, že tak mienila urobiť, do vyhlásenia rozsudku túto sumu žalobcovi nezaplatila. Skutočnosť, že byt aj so svojim rodinnými príslušníkmi v danom čase užívala nebola v konaní sporná. Rovnako nebolo sporné, že sa tak dialo po zániku nájomného vzťahu. Za obdobie od 01.09.2016 do 15.09.2016 tak žalobcovi vznikol nárok na bezdôvodné obohatenie podľa § 451 Občianskeho zákonníka vo výške, ktorá je ekvivalentná nájomnému, ktoré bolo dohodnuté v nájomnej zmluve zo dňa 14.10.2013, ktorého výška ostala zachovaná až do skončenia nájmu. Táto suma najlepšie vystihuje obvyklý nájom v danom mieste a danom čase, ako aj špecifické vlastnosti predmetu nájmu. Nakoľko mesačná úhrada bola dohodnutá vo výške 465 eur, na jeden kalendárny deň pripadá suma 15,29 eur (465 eur x 12 mesiacov : 365 dní), resp. len zo samotnej sumy nájmu 400 eur (bez zálohy na služby), suma 13,15 eur. Na obdobie od 01.09.2016 do 15.09.2016 tak pripadá suma 229,35 eur, resp. len pokiaľ ide o samotný nájom - suma 197,25 eur. Žalobca však uplatňoval sumu 186 eur. Súd viazaný žalobou, žalovanú titulom bezdôvodného obohatenia, zaviazal na zaplatenie sumy 186 eur a k tejto sume súd priznal úrok z omeškania až počnúc dňom 06.10.2016 a nie ako žiadal žalobca (počnúc dňom 13.09.2016), nakoľko nárok na bezdôvodné obohatenie je splatný až na základe výzvy. Keďže z vykonaného dokazovania nevyplýva presný dátum doručenia faktúry na sumu 186 eur žalovanej, pričom táto ju nepochybne obdržala pred spísaním svojho listu dňa 05.10.2016, súd žalobcovi priznal úrok z omeškania až dňom 06.10.2016.

Pokiaľ je podľa súdu predmetom sporu zaplatenie nájmu a záloh na službách za mesiace júl august 2016, tak žalobca poukazoval na to, že ak žalovaná tvrdí, že tieto zaplatila v rámci platby v sume 1.104,56 eur, tak v skutočnosti išlo o platbu vyplývajúcu z listu žalobcu zo dňa 27.07.2016, v ktorom sa žalovaná zaviazala žalobcovi uhradiť sumu 2.034,56 eur najneskôr do 13.08.2016, pričom suma 2.034,56 eur pozostáva zo sumy 1.104,56 eur a nájomného za mesiac júl a august 2016, čo je 930 eur. Súd považoval za nesporné, že dňa 13.08.2016 žalovaná žalobcovi poukázala sumu 1.104,56 eur. Z listinného dokladu na č.l. 99 spisu vyplýva, že do správy pre adresáta (žalobcu) bolo uvedené „nájom - list 27-05-2016“. Z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by ktokoľvek vyhotovil list zo dňa 27.05.2016, ale len, že žalobca vyhotovil list zo dňa 27.07.2016, ktorý žalovaná prevzala (č.l. 101 spisu). Vzhľadom na časovú súvislosť (vyhotovenie listu dňa 27.07.2016), platba (13.08.2016) a predovšetkým s ohľadom na sumu 1.104,56 eur, resp. 2.034,56 eur v ňom uvedenú (č.l. 101, 191,192 spisu) možno dôvodne usudzovať, že išlo o úhradu práve na základe listu žalobcu zo dňa 27.07.2016. Pritom v liste na č.l. 192 spisu (ktorý žalovaná popísala na znak dohody) sa jednoznačne uvádza, že záväzky, ktoré sa žalovaná zaväzuje žalobcovi uhradiť do 13.08.2016 predstavujú sumu 1.104,56 eur a ďalej aj faktúru za nájom za mesiac august 2016. Ak potom žalovaná následne dňa 13.08.2016 uhrádzala sumu 1.104,56 eur muselo jej byť zrejmé, že platbou sumy 1.104,56 eur neuhrádza nájom za august 2016, pretože tento v sume 1.104,56 eur nebol zahrnutý. Z tohto dôvodu obranu žalovanej, že platbou v sume 1.104,56 eur uhrádzala nájom za júl aj august 2016 nevyhodnotil ako dôvodnú. Nakoľko žalovaná v správe pre prijímateľa tejto platby jednoznačne neurčila, že ide o platbu nájmu za mesiace jún, júl a august 2016, ako so značným odstupom času po platbe uviedla v liste zo dňa 10.10.2016 (č.l. 46 spisu), resp. ako to nadpísala na doklad o úhrade sumy 1.104,56 eur (č.l. 340 spisu), tak pokiaľ potom žalobca sumu 1.104,56 eur zaúčtoval na skôr splatné záväzky žalovanej, nemožno jeho postup považovať za nesprávny, pretože dlžník musí účel platby uviesť pri platbe a nie až následne, cca dva mesiace po nej. Súd pritom skúmal, či žalobca sumu 1.104,56 eur započítal na existujúce a skôr splatné záväzky žalovanej. Zistenia vyplývajú z bodov 34. - 39. odôvodnenia rozsudku. Zhrnúc doteraz uvedené súd konštatuje, že možno akceptovať zaúčtovanie platby v sume 1.104,56 eur na sumu, ktoré predstavuje rozdiel medzi sumou 1.104,56 eur a sumami 121,41 eur, 24,70 eur, 4,75 eur a 69,75 eur, t.j. možno akceptovať zaúčtovanie sumy 883,95 eur (1.104,56 eur - 220,61 eur). Vzhľadom na uvedené rozdiel medzi sumami 1.104,56 eur a 883,95 eur vo výške 220,61 eur možno akceptovať ako zaplatenie nárokov, ktorých splatnosť nastala po splatnosti nárokov uvedených v účtovnej knihe na č.l. 100 spisu, t.j. na úhradu nájomného a záloh na služby poskytované s nájmom za mesiac júl a august 2016. Tieto nároky predstavujú spolu sumu 790,50 eur (395,25 eur x 2). Súd na základe uvedeného žalovanú z titulu nedoplatku nájomného a záloh na služby poskytované s nájmom za mesiac júl a august 2016 zaviazal na zaplatenie sumy 569,89 eur (790,50 eur - 220,61 eur) a celkovo na zaplatenie sumy 755,89 eur (569,89 eur + 186 eur podľa odseku 24 odôvodnenia). K sume dlžného nájomného (vrátane záloh na elektrickú energiu), ktoré na mesiac júl 2016 pripadá v sume 284,94 eur (569,89 eur : 2 = 284,945 eur), ako aj k sume dlžného nájomného (vrátane záloh na elektrickú energiu), ktoré na mesiac august 2016 pripadá v sume 284,95 eur, súd priznal podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka úrok z omeškania počnúc dňom po jeho dohodnutej splatnosti, t.j. počnúc dňom 21.07.2016 a 21.08.2016 až do zaplatenia, a vo výške podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v aktuálne účinnom znení.

Vo zvyšnej časti súd žalobu, čo do rozdielu, ktorý ostal predmetom konania po prvom meritórnom rozhodnutí, ako nedôvodnú zamietol.

Súd tiež uviedol, že nepovažoval za potrebné vykonať akékoľvek ďalšie dokazovanie v súvislosti s vyriešením otázky, či v danom byte existovala záhada vo forme plesní, pretože kladné vyriešenie tejto otázky vyplynulo už z dokazovania vykonaného pred prvým meritórnym rozhodnutím vo veci. Súčasne súd nevykonával z dôvodu nadbytočnosti dôkaz označený žalovanou na poslednom pojednávaní, a to, aby súd opätovne vypočul svedka Ing. M. S., pretože jeho výsluch bol navrhovaný k úhradám a tieto mal súd preukázané listinnými dokladmi.

Úspechy strán v spore boli čiastočné a súd preto o náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „C. s. p.“ Vychádzajúc z tohto ustanovenia súd zaviazal na náhradu trov konania žalovanú voči žalobcovi v rozsahu jeho tzv. čistého úspechu vo výške 35,24 %. Úspech žalobcu bol v percentuálnom vyjadrení 67,62 %, nakoľko (so stavom úrokov z omeškania ku dňu vyhlásenia rozsudku v sume 84,52 eur) mu boli priznané nároky vo výške 840,41 eur, pričom podanou žalobou sa domáhal zaplatenia nárokov (so stavom úrokov z omeškania ku dňu vyhlásenia rozsudku v sume 126,76 eur) vo výške 1.242,76 eur. Úspech žalovanej tak v percentuálnom vyjadrení predstavoval 32,38%. O konkrétnej výške trov súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti konečného rozhodnutia vo veci (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

2. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalovaná prostredníctvom splnomocneného zástupcu, ktorá navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a po doplnení dokazovania vo veci znova rozhodol tak, že žalobu zamietne, alebo aby vec vrátil prvostupňovému súdu na nové konanie a rozhodnutie. Vytýkala súdu, že po vrátení veci odvolacím súdom súd čiastočne vykonal dokazovanie, ktoré však nesprávne vyhodnotil, čím dospel k nesprávnemu právnemu záveru.

Z obsahu žaloby je zrejmé, že žalobca sa domáha voči nej zaplata sumy 1.116 eur s príslušenstvom z titulu nezaplata nájmu za obdobie júl, august a časť mesiaca september 2016. Súd jej obranu, že platbou v sume 1.104,56 eur uhrádzala nájom za júl, august 2016 nevyhodnotil ako dôvodnú, čo bolo zo strany súdu nesprávne. V čase, v ktorom sa žalobca domáha zaplata nájmu za obdobie júl, august a časť mesiaca september užívala sporný byt ona so svojim druhom, Ing. M. S. a ich dvomi maloletými deťmi. Keďže bola na materskej dovolenke tak platby za nájom a služby spojené s užívaním bytu hradil jej druh. Vzhľadom k tomu, že podnikateľské povinnosti vyžadovali mnohokrát vykonávať platby zo zahraničia, tak veľkú časť platieb realizoval týmto spôsobom. Vzhľadom k tomu, že mal najlepší prehľad o vykonávaní platieb on, navrhol jej splnomocnený zástupca vypočítať ho znova na problematiku úhrady za užívanie bytu, čo súd nedôvodne odmietol, a to napriek tomu, že v čase pojednávania bol na služobnej ceste v zahraničí a pojednávania sa nemohol zúčastniť. Ak by bol mohol vo veci vypovedať, tak by mohol preukázať účel platby sumy 1.104,56 eur uhradenej dňa 13.08.2016 aj keď účel platby bol jasne uvedený na doklade o platbe ako nájom a bolo poukázané na list z 27.05.2016 a nie na list z 27.07.2016. Podľa žalovanej prvostupňový súd účelovo vyhodnotil vykonané dokazovanie a keďže nevykonal dôkaz výsluchom svedka Ing. M. S. tak aj dospel k nesprávnemu právnemu záveru, keď čiastočne vyhovel žalobnému návrhu. Vzhľadom na postup súdu bolo jej znemožnenie uskutočňovanie jej práv a spravodlivý súdny proces. Ďalej uviedla, že prvostupňový súd v odôvodnení rozsudku uvádzal úhrady za užívanie bytu za celé obdobie jeho užívania. Aj keď uvedený výpočet nesúvisí s predmetom tejto žaloby, v prílohe tohto odvolania predkladá prehľad faktúr a úhrad za nájom, ktorý dosvedčuje to, že ona si plnila svoje povinnosti nájomcu bytu. Z uvedenej tabuľky vychádza doplatiť jej sumu 106 eur, pričom nie sú zohľadnené preplatky vo výške cca 250 eur za energie, ktoré mali byť vrátené.

3. Žalobca prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť. Považoval rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny, súd na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza zo správneho právneho posúdenia veci.

Podľa žalobcu súd správne poznamenal, že pokiaľ je predmetom sporu zaplata nájmu a záloh na službách za mesiace júl, august 2016, tak išlo o platbu vyplývajúcu z jeho listu zo dňa 27.07.2016, v ktorom sa žalovaná zaviazala žalobcovi uhradiť sumu 2.034,56 eur, pričom suma 2.034,56 eur pozostávala zo sumy 1.104,56 eur a nájomné za mesiac júl a august 2016, čo predstavuje sumu 930 eur. Taktiež súd uviedol, že nie je sporné, že dňa 13.08.2016 žalovaná mu poukázala sumu 1.104,56 eur, avšak do správy adresáta bolo uvedené: „nájom - list 27.05.2016“. Súd v tomto prípade správne uviedol, že z uvedeného dokazovania nevyplýva, že by ktokoľvek vystavil list zo dňa 27.05.2016, ale len, že žalobca vyhotovil list zo dňa 27.07.2016. Správne poznamenal, že vzhľadom na časovú súvislosť vyhotoveného listu zo dňa 27.07.2016 a platby zo dňa 13.08.2016, predovšetkým s ohľadom na sumu 1.104,56 eur, resp. 2.034,56 eur možno dôvodne usudzovať, že išlo o úhradu práve na základe listu žalobcu zo dňa 27.07.2016. Taktiež v liste, ktorý podpísala žalovaná na znak dohody sa jednoznačne uvádza, že záväzky, ktoré sa žalovaná zaväzuje mu uhradiť do 13.08.2016 predstavujú sumu 1.104,56 eur ako aj faktúru za mesiac august 2016. Takže dňa 13.08.2016 keď žalovaná následne uhradila sumu 1.104,56 eur jej muselo byť zrejmé, že touto platbou neuhradila nájom za august 2016, pretože tento v sume 1.104,56 eur zahrnutý nebol. Podľa žalobcu súd správne vyhodnotil obranu žalovanej, že platbou 1.104,56 eur uhradila nájomné za júl, august 2016 ako nedôvodnú. Žalobca mal za to, že súd prvej inštancie dôvodne odmietol opätovne vypočítať svedka Ing. M. S., druhu žalovanej, v súvislosti s úhradou nájomného, nakoľko už bol raz vypočítaný a súd mal dostatočne preukázané úhrady nájomného na základe predložených listinných dôkazov, takže jeho opätovný výsluch správne vyhodnotil ako zbytočný. V zmysle § 185 C. s. p. môže súd vykonať len tie dôkazy, ktoré navrhli strany sporu, pričom sám rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Navrhovanie dôkazov stranami sporu je často ohraničené sudcovskou koncentráciou konania a zákonnou koncentráciou konania v zmysle § 153 a 154 C. s. p. Tieto predstavujú vyjadrenie základného predpisu civilného sporu uvedeného v čl. 10 C. s. p. (zásady arbitrárneho poriadku), podľa ktorého súd určuje priebeh a tempo konania prihliadnutím na hospodárnosť konania tak, aby bol naplnený účel zákona. Sudcovskou koncentráciou konania sa rozumie povinnosť strán sporu uplatniť prostriedky procesnej obrany a útoku (medzi ktoré sa riadia aj návrhy na vykonávanie dôkazov v zmysle § 149 C. s. p.) včas. Prostriedky procesného útoku a obrany

nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla uplatniť už skôr, keby konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Na prostriedky, ktoré neboli uplatnené včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov.

4. Žalovaná na vyjadrenie žalobcu písomne nereagovala.

5. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou konania (§ 362, § 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C. s. p.), preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 379, § 380 C. s. p.) a rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu podľa § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil.

6. Odvolací súd po preskúmaní odvolaním napadnutého rozhodnutia i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov ku správnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza i zo správneho právneho posúdenia veci. Odôvodnenie písomného vyhotovenia rozhodnutia súdu prvej inštancie zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 220 ods. 2 C. s. p., odvolací súd konštatuje správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch na ne odkazuje.

7. Odvolacie námietky žalovanej spočívali v nesprávnom vyhodnotení dokazovania a keďže súd nevykonal výsluch navrhnutého svedka dospel k nesprávnemu právnemu záveru keď čiastočne vyhovel žalobnému návrhu. Vzhľadom na postup súdu bolo jej znemožnené uskutočňovanie jej práva na spravodlivý súdny proces.

8. Odvolací súd mal zo spisu preukázané, že Ing. M. S. už bol predvolaný na pojednávanie za účelom výsluchu svedka, a to na návrh žalovanej strany. Jeho výsluch bol vykonaný na pojednávaní dňa 11.09.2018, a to za účelom objasnenia úhrad platieb za nájom žalobcovi a iných skutočností súvisiacich s nájmom bytu. Následne žalovaná súdu doložila doklady preukazujúce úhrady platieb v prospech žalobcu (prenajímateľa) za nájom (č.l. 335 - 426 spisu). Z doložených dokladov bola preukázaná, o. i. aj úhrada sumy vo výške 1.104,56 eur dňa 13.08.2016 (č.l. 350 spisu). Na pojednávaní dňa 17.10.2018 (č.l. 435 spisu) právny zástupca žalovanej navrhol opätovný výsluch p. S., aby sa vyjadril k úhradám. Zo zvukovej nahrávky pojednávania vyplýva, že bol navrhnutý opätovný výsluch svedka „o úhradách za žalované obdobie, aby sa konkrétne vyjadril“. Právny zástupca žalobcu namietal uskutočnenie tohto výsluchu nakoľko táto osoba už bola vypočutá práve z toho dôvodu, že sa mal vyjadriť k úhradám a takýto výsluch by bol v rozpore so zásadami hospodárnosti konania a nebol ani avizovaný. Súd na pojednávaní oznámil, že výsluch svedka Ing. M. S. nevykoná..

9. Žalovaná v podanom odvolaní (rovnako v konaní pred súdom prvej inštancie) tvrdila, že úhradu sumy vo výške 1.104,56 eur zo dňa 13.08.2016 vykonal jej druh Ing. M. S.. V tejto súvislosti vytykala súdu nevykonanie výsluchu navrhnutého svedka.

10. Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva, že z dôvodu nadbytočnosti nevykonal dôkaz označený žalovanou na poslednom pojednávaní a to, aby súd opätovne vypočul svedka Ing. M. S., pretože jeho výsluch bol navrhovaný k úhradám a tieto mal súd preukázané listinnými dokladmi. Okresný súd považoval za nesporné, že dňa 13.08.2016 žalovaná žalobcovi poukázala sumu 1.104,56 eur. Z listinného dokladu na č.l. 99 spisu vyplýva, že do správy pre adresáta (žalobcu) bolo uvedené „nájom - list 27-05-2016“. Z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by ktokoľvek vyhotovil list zo dňa 27.05.2016, ale len, že žalobca vyhotovil list zo dňa 27.07.2016, ktorý žalovaná prevzala (č.l. 101 spisu). Vzhľadom na časovú súvislosť (vyhotovenie listu dňa 27.07.2016), platba (13.08.2016) a predovšetkým s ohľadom na sumu 1.104,56 eur, resp. 2.034,56 eur v ňom uvedenú (č.l. 101, 191,192 spisu) možno dôvodne usudzovať, že išlo o úhradu práve na základe listu žalobcu zo dňa 27.07.2016. Pritom v liste na č.l. 192 spisu (ktorý žalovaná popísala na znak dohody) sa jednoznačne uvádza, že záväzky, ktoré sa žalovaná zaväzuje žalobcovi uhradiť do 13.08.2016 predstavujú sumu 1.104,56 eur a ďalej aj faktúru za nájom za mesiac august 2016. Ak potom žalovaná následne dňa 13.08.2016 uhradila sumu 1.104,56 eur muselo jej byť zrejmé, že platbou sumy 1.104,56 eur neuhradza nájom za august 2016, pretože tento v sume 1.104,56 eur nebol zahrnutý. Z tohto dôvodu obranu žalovanej, že platbou v sume 1.104,56 eur uhradza nájom za júl aj august 2016 nevyhodnotil ako dôvodnú. Nakoľko žalovaná v správe

pre prijímateľa tejto platby jednoznačne neurčila, že ide o platbu nájmu za mesiace jún, júl a august 2016, ako so značným odstupom času po platbe uviedla v liste zo dňa 10.10.2016 (č.l. 46 spisu), resp. ako to nadpísala na doklad o úhrade sumy 1.104,56 eur (č.l. 340 spisu), tak pokiaľ potom žalobca sumu 1.104,56 eur zaúčtoval na skôr splatné záväzky žalovanej, nemožno jeho postup považovať za nesprávny, pretože dlžník musí účel platby uviesť pri platbe a nie až následne, cca dva mesiace po nej.

11. Podľa odvolacieho súdu dokazovanie je procesným právom upravený postup súdu a strán, účelom ktorého je získanie poznatkov dôležitých pre rozhodnutie súdu, ktorými sa overuje ne/pravdivosť tvrdení strán. Základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a preukazovania bolo v čase rozhodovania súdu prvej inštancie ustanovenie § 132 C. s., podľa ktorého sú to strany, ktoré označujú dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov.

12. Podľa § 185 ods. 1 C. s. p., súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná.

13. Podľa ust. § 197 C. s. p. ak strana navrhne výsluch svedka, zabezpečí jeho prítomnosť na pojednávaní; o tejto skutočnosti vopred upovedomí súd a protistranu.

14. Ak súd niektoré navrhnuté dôkazy nevykoná musí v odôvodnení rozsudku odôvodniť prečo nevykoná navrhnuté dôkazy (viď § 220 C. s. p.)

15. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že o tom, či súd návrhu strany na výsluch svedka vyhovie alebo ho zamietne, rozhoduje na základe vlastnej úvahy. Platí, že súd nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy (uznesenie ÚS SR sp. zn. I. ÚS 64/1997 zo dňa 08.10.1997). Podkladom pri rozhodovaní súdu je návrh strany, ale aj ďalšie písomnosti zo súdneho spisu, z ktorých súd zisťuje potrebu výsluchu svedka. Vzhľadom na uvedené konštatuje, že súd prvej inštancie postupoval v zmysle ust. § 185 C. s. p., keď na pojednávaní dňa 17.10.2018 rozhodol, že nevykoná výsluch svedka Ing. Jána Vasila, ktorého navrhla žalovaná strana, ktorú skutočnosť aj v odôvodnení rozhodnutia zdôvodnil. V danom prípade sa skutkové tvrdenia strany považovali za preukázané, preto súd nemal dôvod o nich vykonať opätovné dokazovanie. Aj odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie nemal preukázané ohľadom platby v sume 1.104,56 eur, že žalobca žalovanej zasielal list datovaný dňom 27.05.2016, ani žalovaná uvedený list nepreukázala. Stotožnil sa preto s odôvodnením súdu prvej inštancie, že išlo práve o úhradu na základe listu žalobcu zo dňa 27.07.2016, keďže platba bola vykonaná dňa 13.08.2016. Okrem toho na uvedené poukazuje aj list na č.l. 192 spisu podpísaný samotnou žalovanou.

16. Žalovaná v odvolaní tiež uviedla, že prvostupňový súd v odôvodnení rozsudku uvádzal úhrady za užívanie bytu za celé obdobie jeho užívania a aj keď uvedený výpočet nesúvisí s predmetom tejto žaloby, v prílohe odvolania predložila prehľad faktúr a úhrad za nájom, ktorý podľa nej dosvedčuje to, že ona si plnila svoje povinnosti nájomcu bytu a preto jej vychádza doplatiť jej sumu 106 eur, pričom nie sú zohľadnené preplatky vo výške cca 250 eur za energie, ktoré mali byť vrátené.

17. Podľa odvolacieho súdu žalovaná ohľadom uvedeného tvrdenia neučinila v konaní pred okresným súdom žiaden procesný návrh voči protistrane. Okrem toho inštitút vzájomnej žaloby (§ 147 C. s. p.) nie je možné uplatniť, t.j. nie je prípustné podať vzájomnú žalobcu v odvolacom konaní (§ 372 C. s. p.).

18. Z týchto dôvodov odvolací súd nepovažoval námietky žalovanej za dôvodné a rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým bola žalovanej uložená povinnosť plniť žalobcovi, ako vecne správny potvrdil, vrátane výroku o trovách konania, ktorý nebol osobitne napadnutý odvolaním. Vo výroku, ktorým súd vo zvyšku návrh zamietol sa toto rozhodnutie nedotýka, nakoľko nebol napadnutý odvolaním.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 C. s. p. Úspešnou stranou odvolacieho konania bol žalobca, a to v celom rozsahu, preto mu súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady týchto trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

20. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

P o u č e n i e : Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).